

Lorelei

“Er moet een vrouwenfestival komen?

Uhm, maar dat kan ik toch helemaal niet?”

“Zoek de hulp die je nodig hebt, wij weten dat je het kunt”

Tsja, ik kreeg dus ineens iets ‘door’, geen idee van wie maar het voelde wel heel erg liefdevol en heel erg kloppend. En dus belde ik Renee Smits omdat ik wist dat zij goed was in met name de praktische kant van zoiets organiseren en ook zou snappen waar het over ging omdat zij toentertijd Stichting Vrouwen Kracht had opgezet. Mijn gevoel was dat er een plek mocht komen waar vrouwen zich konden laven aan wat ik noemde ‘het vrouwenbad’. Want als een vrouwencirkel al zo krachtig is, hoe zou het dan zijn als je een paar honderd vrouwen bij elkaar zet? Zodoende kwam ik ook op de naam Lorelei, want wie voelt zich nou beter in een groot bad dan een zeemeermin? Vrouwen die de roep van de zeemeermin horen en volgen. De zeemeermin die het mannelijke schipbreuk laat leiden zodat je niet anders kan dan je onderdompelen en overgeven aan het vrouwelijke in jezelf.

Horde 1 was het vinden van een terrein. We spraken met elkaar af dat we het terrein binnen twee weken moesten vinden om zo nog tijd te hebben voor de nodige PR, we hadden namelijk totaal 3 maanden de tijd om eind augustus 2006 een festival neer te zetten. Al kijkend en zoekend op internet kwamen we er op uit dat ergens in de Flevopolder ideaal zou zijn omdat dit echt het midden van Nederland is naast dat het ooit Zuiderzee is geweest wat dan weer mooi paste bij die zeemeermin. Toen we uiteindelijk op groepskampeerterrein De Banken kwamen werd deze tot onze verrassing beheerd door boswachter Anne die zich zeer bewust was van leylijnen en bovis waarden. Hij kon zich nu al verheugen om te velden te meten nadat wij onze festival hadden gevierd. En wij wisten op dat moment dat we de juiste plek hadden gevonden. Even boodschappen doen in het grote winkelcentrum in Zeewolde bevestigde wat we al wisten, op de gevel prijkte een gigantische zeemeermin.

Door mijn opleiding en de vrouwen trainingen die ik gaf kende ik inmiddels een boel vrouwen die zelf prachtige workshops en trainingen hadden ontwikkeld en ik gunde hen een podium om zichzelf te laten zien in deze prille start van hun mooie werk. Ik koos er dus heel bewust voor om niet mijn docenten uit te nodigen. Grappig genoeg zijn veel van die vrouwen die ik als eerste uitnodigde toen niet gekomen maar kwamen er wel als vanzelf een diversiteit van andere mooie vrouwen op af, heel bijzonder. Ook de deelneemsters bleken zeer divers te zijn. Het eerste festival bestond uit 75 vrouwen, veel van hen zijn de basis van het festival geworden en komen dus nog steeds of zijn nu deel van de organisatie. Precies de juiste vrouwen op de juiste plek.

Tijdens dat eerste festival zag ik het helemaal voor me; fleurige grote workshop tenten, marktkraampjes met veelal zelfgemaakte spullen, kleurrijke versieringen, maximaal 500 vrouwen, krachtige rituelen, muzikanten, goed eten, dansen, feest, diepgang en spelen. Voor ieder wat wils; van diepgaand lichaamswerk tot lichtvoetige creatieve activiteiten.

Vanaf het begin kregen we tips over marketing van mannen. We moesten een gerichte doelgroep kiezen:

‘Wat is je doelgroep? Wat is je marketingplan?’

‘Uhm, vrouwen!’

‘Nee dat is niet ok, je moet weten welke soort (ja echt welke soort) vrouwen je wilt aantrekken, dit is een zeer zwakke marketing strategie, dat gaat niet werken. Er moet een bepaald soort vrouwen zijn die zich hiertoe voelt aangetrokken.’

‘Uhm, voor mij zijn er geen ‘soorten’ vrouwen. Voor elke vrouw is het heilzaam en leerzaam om drie dagen samen met een groep vrouwen te zijn omdat er dan iets wonderlijks gebeurt. Ze beginnen samen te voelen wat vrouw-zijn nu eigenlijk precies is en hoe belangrijk het is om dat te gaan eren en waarderen. Het gaat over de herwaardering van het vrouwelijke, dat is belangrijk voor de gehele mensheid, en de enige manier om te ervaren wat ik bedoel is door er gewoonweg in te stappen, in dat bad van vrouwelijkheid. Dus dit is voor elke vrouw die zich hiertoe voelt aangetrokken.’

‘Ja, maar om ze aan te trekken dien je toch echt te specificeren om wat voor een type vrouw het gaat anders weten ze niet dat het voor hen is bedoeld en dan komen ze niet.’

‘Ik vertrouw erop dat dit op een ander niveau werkt. Wij laten weten dat het er is en dan gaan we zien wie zich aangetrokken voelt. Dit is voor alle vrouwen, daar zit de heling.’
‘Nou veel succes met je festivalletje, dat gaat dus nooit werken.’

Jaar twee boden zich spontaan vrouwen aan om vrijwillig te helpen. Dat was maar goed ook want jaar twee vulde zich al snel met 225 vrouwen en dat aantal liep jaarlijks gestaag op ook al zaten we inmiddels middenin een financiële crisis. Blijkbaar werd het gevoeld, dit is voeding voor de ziel.

Stap voor stap werden we samen georganiseerder, als vanzelf. Wat heeft geholpen is dat Renee en ik de eerste twee jaar heel veel zelf hebben gedaan om het in de vingers te krijgen, te weten wat en wie er nodig is ter ondersteuning van het geheel. Van wc's schoonmaken tot het aansturen van tenten bouwers, het verwelkomen van de deelneemsters, het openings en sluiting ritueel, de vergunningsaanvraag bij gemeente Zeewolde die jaarlijks strenger werd naarmate we groeiden, de boekhouding, de brandweer rondleiden. Het workshop programma samenstellen, de contacten onderhouden met de medewerkers en deelneemsters, programma boekjes maken en laten drukken. flyers ontwerpen, laten drukken en verspreiden. Een website bouwen en onderhouden, nieuwsbrieven sturen, onszelf laten zien op beurzen. En alles wat ik nog ben vergeten. Een draaiboek hadden we niet, we deden het puur op een intuïtief en logisch voelend stappenplan en werden geleid, dat kan ik heel sterk voelen.

En toen kreeg Renee een groot cadeau, ze werd zwanger. Lorelei geeft je cadeau's als je je belangeloos voor haar inzet dat is me nu wel duidelijk. Voor Renee was het jarenlang heel erg lastig geweest om zwanger te raken en nu was het ineens zo ver. En haar kindje was uitgerekend tijdens Lorelei...Wat nu? Alles goed voorbereid kon ze er dus de laatste twee maanden van Lorelei 2 niet bij zijn en mocht ik dat wat ik niet dacht te kunnen allemaal zelf gaan doen, slik... Renee, mijn maatje in praktische zaken, mijn linker hersenhelft...Ik herinner me ons eerste openings ritueel op het nabijgelegen strandje aan het water. Tijdens onze voorafgaande voorbereiding had ik het allemaal voor me gezien, hoe het moest gebeuren. Vrouwen die zingend van achter het wuivende waterriet in witte kleding uit het water zouden verschijnen. Vrouwen met oceandrum en schelphoorn aan de kant om hen vast te verwelkomen. Deelneemsters in halve maanvorm op het strand. Mijn creatieve yin kracht naast Renee's praktische doe kracht, een gouden combinatie. En dan dat hilarische moment dat ik geheel en al afgestemd op het ritueel, lekker in mijn rechterhersenhelft, niet meer weet hoe ik naar het strandje moest lopen waar we drie maanden geleden één keer waren geweest. Dat ik dan Renee bel en ze me dan op afstand precies kan vertellen hoe ik moet lopen.

Goud!

En dan nu alleen???

aaaaaaahhhh!!!

Alles in mij gaat op tilt...

En vervolgens ben ik het gewoon maar gaan doen: ‘Ik ben niet alleen maar yin, ik ben ook yang. Ik mag de praktische Joyce in mij aanspreken en gaan gebruiken. Ik kan dit.’

En jawel, het bleek niet heel ingewikkeld en zelfs leuk te zijn tenten- en marktkraam bouwers aan te sturen. Zelfs rondlopen met de brandweer is leuk. Bij de entree zitten om deelnemers te verwelkomen is fijn, al die gezichten bij al die namen, wat zijn het er veel en wat zijn ook zij leuk. In de aanloop naar het festival is het woord steunvrouwen ontstaan, ik heb steun nodig zo zonder Renee, zowel op energetisch als praktisch gebied. Niet alle vrouwen blijken even makkelijk te zijn en dan is het fijn om even stoom af te kunnen blazen.

Jaar 3 blijkt Renee overspannen te zijn, de combinatie van haar mooie bedrijf en een kleintje na jarenlang intensieve vruchtbaarheidsbehandelingen is haar teveel geworden, zeker met ook nog een groeiend Lorelei erbij wat best veel van haar vergt. Haar draagkracht is elders nodig, thuis bij haar kind. Ik begrijp het helemaal. Ze doet nog wel graag een gedeelte; de markt en de goodiebags, op zichzelf best nog wel een aardig grote klus. En ik sta weer voor de uitdaging, om in mijn volledige kracht te gaan staan. Om erop te vertrouwen dat ik inmiddels overzicht heb op wat er gedaan moet worden en mezelf te openen voor het ontvangen van hulp. Meer vrouwen dienen zich aan om te helpen, al dan niet tegen betaling. Er ontstaat een heuse structuur van coördinatoren op diverse vlakken; vrijwilligsters, PR, trouble shooting, markt, goodie bags. Nog steeds doe ik zelf veel, naast het coördineren van het workshop programma, waarin ik ook zelf

workshops geef, zit ik overal bovenop en weet elk detail. Ik zie en hoor alles, ben altijd op het juiste moment waar ik wezen moet. Het zet me totaal in mijn kracht.

Jaar 4 doet Renee 'alleen nog maar' de goodiebags en het is goed zo, het is precies wat het moet zijn. Ik heb mezelf gevonden in mijn organisatie talent en tegelijkertijd voel ik dat ik niet op aarde ben geboren om dit lang te blijven doen. Inmiddels heb ook ik namelijk een groot cadeau mogen ontvangen. Een hele fijne man met 4 kinderen, waarover later meer, die mij op Lorelei 4 ten huwelijk vraagt als hij mij op komt halen samen met de kinderen. En ik zeg volmondig JA! Sinds een jaar of twee gaan mijn twee oudste lief-dochters mee naar Lorelei en ik zie hoe ze gedijen een zichzelf inbrengen als jonge vrouwen met hun unieke talenten, heel bijzonder en ontroerend. Het tweede cadeau wat in mijn leven is gekomen is Soul Voice®. Daar zal ik eveneens een apart hoofdstuk over schrijven want de impact die dit werk op mijn leven heeft is enorm en verdient een eigen hoofdstuk, zeker omdat voor mij juist hier de sleutel zit tot het begeleiden van vrouwen terug naar hun wilde natuur.

Een gezin met vier kinderen, een pittige opleiding, een praktijk opbouwen en daarnaast nog een festival runnen, het wordt me teveel. Jaar 5 wordt het laatste Lorelei jaar voor mij voel ik, Lorelei moet worden doorgegeven. Tijdens Lorelei 5 stel ik mijn team voor om het als groep over te nemen en ze passen er unaniem voor. Ik voel toch vertrouwen, veel vertrouwen, de juiste persoon zal zich gaan aandienen. En dan staat zo aan het eind van het festival Hilde Nienhaus voor mijn neus en zegt op de vrouw af dat ze zich geroepen voelt het festival over te nemen en ik voel meteen dat het klopt. Hilde, een vrijwilligster die al een paar jaar meedraait, eentje waar ik altijd van op aan kan. Hilde die tijdens Lorelei 3 bij de entree de deelneemsterslijst van me aan pakte met de vraag of ik dat wellicht uit handen zou kunnen geven? Hilde die ik ken van Strip Je Vrij waar ze haar beschermingslaag afstrijpte en in haar kwetsbaarheid durfde te stappen. Hilde, zo helder als maar zijn kan, in staat om de roep van Lorelei de zeemeermin te horen en te volgen, haar te eren hoe onlogisch ze soms ook is. Om af te kunnen stemmen op het vrouwenveld en te voelen wat er nodig is. Ik voel een grote JA in dat moment en weet dat ik er ook helemaal uit moet en kan stappen. Mijn grote inzicht in alle details maakt dat dit nodig is, anders ga ik me er teveel mee bemoeien en het ook weer dragen, het is nodig dat anderen hier nu volledig in kunnen gaan stappen.

En wat is Lorelei gegroeid in de loop der jaren. Elk jaar anders, elk jaar nieuw zoals het vrouwelijke zichzelf ook elk jaar weer opnieuw uitvindt, nooit exact hetzelfde, grillig in haar wensen, steeds weer afstemmen. Top vrouwen! En ja, andere vrouwen aan het roer voelt anders, het is wat het is en het is goed. De oorsprong staat nog steeds, een beziel festival tot in alle details. Zo nu na 17 edities ook een heel professioneel festival en toch nooit perfect, gelukkig. Altijd ruimte voor het onverwachte, ruimte om te leren, om te spelen.

Pionieren zit me blijkbaar in het bloed. Impulsen volgen en maar zien hoe en of het wordt opgepakt. Altijd vanuit plezier wat niet wil zeggen dat de rest van de wereld al snapt wat ik aan het bouwen ben. Zo ook Lorelei. Het thema sensualiteit, toendertijd gaf ik nog Strip Je Vrij trainingen, werd met argus ogen bekeken. Met een beetje mazzel zaten er 5 vrouwen in mijn tent. Het vergde een boel zelfvertrouwen om niet aan mezelf te gaan twijfelen moet ik zeggen. Gelukkig zaten onze trainingen vol dus dat gaf moed. Wat het me ten diepste leerde is hoeveel angst er nog in het vrouwenveld zat om dit stuk aan te gaan.

Elke Lorelei deed Desiree van der Krogt een familieopstelling op het vrouwenveld en de plek die Lorelei hier in heeft en werd zichtbaar hoe oude patronen nog aan vrouwen kleven. De rol van de kerk, het patriarchaat, heksenverbrandingen, alles komt langs.

Zelfs dansen bleek een grote hobbel om te nemen. Na afloop draaide ik lekkere muziek en moest ontzettend mijn best doen om de vrouwen schoorvoetend in beweging te krijgen.

Gaandeweg kwamen er steeds meer vrouwen met workshops rond dit thema en ging ik door naar de volgende hobbel; klank maken en boosheid. Ook dat blijkt een gevoelige snaar te raken waar vrouwen in eerste instantie schoorvoetend op af kwamen.

En dan nu 17 jaar later...

Als het woord seks in het programmaboekje staat dan stroomt de tent vol.

Lorelei zonder dans is niet meer weg te denken, volle danstenten, dans, dans, dans. Vele diepgaande dansworkshops worden gretig opgesmuld.

Uit bijna alle tenten klinken vrouwenstemmen. Schreeuwend, huilend, jammerend, schaterend, het mag er allemaal zijn.

Blote borsten, met de handen in de aarde, ademend, geluid makend, lichamelijk, de Wilde Vrouw mag er zijn, welkom, wat een feest!

Dankbaar, diepe dankbaarheid voel ik. Dat dit ooit door mij, door ons, gecreëerd heeft mogen worden. Ik wens Lorelei nog een grote toekomst. Dat een nieuwe generatie workshopgeefsters en Lorelei hoedsters op mag gaan staan om straks het stokje weer over te nemen van inmiddels Margje. Margje die er al vanaf Lorelei 1 bij was, altijd mede dragend en steunend met haar zijns kwaliteiten. Hoe zij weer terug naar de basis keert om op deze manier Lorelei in al haar eenvoud over te dragen aan een jongere generatie. Hulde vrouwen, ik hou van jullie!